

KAPITEL III

ADVARSLER

Herrens tjeneste overfor Israel var kærlig og medfølelse, men netop Hans medfølelse overfor folket nødvendiggjorde, at Han også talte advarende ord, således at Israel måtte vide, hvilke konsekvenser deres attitude til proklamationen af Himmels kongedømmes nærhed medførte. Advarslerne var dels givet til nationen som sådan - dels til den enkelte med henblik på at opnå adgang ind i Kongedømmet, som set ovenstående, hvor det "at komme ind" i Kongedømmet sættes i modsætning til at blive kastet ud eller udenfor (ekballo) i "det ydre mørke".

Advarslerne til nationen blev givet i lyset, at Gud dengang også handlede med Israel *som nation*; håbet vedrørende Kongedømmet og genoprettelsen for Israel var et nationalt håb, afhængig af en generel omvendelse og kollektivt var Israels prospekt derfor, at hvis de - *denne generation* - omvendte sig, så ville Kongedømmet komme; hvis ikke, så ville Kongedømmet blive tilbageholdt og givet til en fremtidig generation. Vi ser fra Ps.95:10, at udtrykket "denne generation" betegner Guds handlen med folket som kollektiv enhed, samtidig med, at der i en sådan generation altid vil være individer, der udskilte sig derfra (f.eks. Acta 2:40).

Ps.95:10 (citeret i Heb.3:10):

"Jeg væmmedes fyrretyve år ved **denne slægt** (generation) og Jeg sagde :
Det er et folk med vildfarne hjerter, de kender ej Mine veje".

Ellers findes udtrykket "denne generation" (he genea haute) kun i de tre første evangelier og i Acta, og var et udtryk ofte benyttet af Herren i Hans vidnesbyrd overfor Israels folk. Denne generation, der oplevede Kongens og Kongedømmets nærhed var tydeligvis speciel ond, givetvis forbunden med Satans særlige anstrengelser for at frustrere Guds daværende åbenbarede plan. Denne generation sagdes at være "ond". "utro" (Matth.12:39,45), "vantro", "forvendt" (17:17), "syndig" (Mark.8:38), "vanartet" (Acta 2:40); ligesom det om nogle sagdes "I øgleunger" (Matth.12:34) og "I ere af den fader Djævelen" (Johs.8:44), hvilket antyder den egentlige og dybereliggende årsag bagved "denne onde generation".

Lignelsen om manden med den urene ånd fortæller, hvorledes enden herpå ville være:

".....og det sidste bliver værre med dette menneske end det første. Således skal det også gå denne onde slægt (generation)" (Matth.12:43-45).

Evangeliet til Israel var: "omvender eder, thi Himmels kongedømme er nær". Denne omvendelse skulle være generel for at være effektiv og medføre genoprettelses-tidene, som gjordes betinget heraf.

Individer, såsom Peter fra Kapernaum, kunne adlyde budskabet og blive velsignet, men byen som sådan skulle ikke forblive i eksistens på grund af dens manglende omvendelse. Herrens advarsler, der var kollektive, drejede sig således om, hvilken dom, der ville befalde den generation, hvis de ikke omvendte sig.

"Da begyndte Han at skamme de byer ud, i hvilke Hans fleste kraftige gerninger vare gjorde, fordi de ikke havde omvendt sig".

Korazin, Bethsaida og Kapernaum omtales specielt, fordi disse byer var blevet særligt privilegerede, hvad tegn og gerninger angik, hvorfor de også havde mest at stå til ansvar for. Som det også sker andre steder i Skriften, så fremhæves hedningerne - se straks nedenfor - overfor det særligt udvalgte folk, Israel, med henblik på at skamme Israel ud. Vi bemærker yderligere - nedenstående -, at Gud i Sin Dom ikke blot ser på, hvad der er gjort, men også dømmer i lyset af, hvad der ville have været tilfældet, hvis omstændighederne var anderledes. At Gud Den Almægtige dømmer ud fra *alle* omstændigheder, både faktiske OG hypotetiske, giver anledning til særlig overvejelse af princippet: "Dømmer ikke, for at I ikke skulle dømmes; THI med hvad dom I dømme, skulle I dømmes" (Matth.7:1). Vi er vist alle bedre tjent med og tryggere ved, at Herren dømmer om os, *alle* omstændigheder taget i betragtning, end at vi skulle dømmes med samme dom, som vi har så travlt med at dømme andre med.

Herrens ord til de tre nævnte byer bekræfter, at formålet bagved de kraftige gerninger, var at udvirke den så nødvendige omvendelse:

"Ve dig, Korazin! Ve dig, Bethsejda!
 THI DERSOM de kraftige gerninger, som ere skete i eder,
 VARE skete i Tyrus og Sidon,
 DA havde de for længe siden **omvendt sig** i sæk og aske.
 Og du, Kapernaum.....
 THI DERSOM de kraftige gerninger, som ere skete i dig,
 VARE skete i Sodoma,
 DA var den **bleven stående** indtil denne dag" (Matth.11:21-23).

Pointen bag disse ord er klar nok: Hvis disse byer omvendte sig, ville de også forblive; detgjorde de imidlertid ikke og følgelig forblev ej heller Korazin, Bethsejda og Kapernaum i eksistens.

To ulykker, der netop havde fundet sted og givetvis var almindeligt samtaleemne dengang, blev benyttet af Herren til at illustrere karakteren af den dom, der ville falde på folket, hvis de undlod at omvende sig:

"de galilæere, hvis blod Pilatus havde blandet med deres ofre" - og
 "de atten, som tårnet i Siloam faldt ned over og ihjelslog" (Luk.13:1-5).

Hverken galilæerne eller de atten fra Siloam var "syndere fremfor alle" eller "skyldige fremfor alle", ifølge Herrens udsagn, hvorfor Israel ej heller skulle omkomme af disse årsager, men derimod

"DERSOM I ikke

omvende eder, skulle I alle omkomme ligeså" (Luk.13:3,5).

Der var ingen tvivl om, at Israels straf, hvis de ikke omvendte sig, således skulle blive både pludselig og drastisk. Men hvor længe ville "denne generation" blive tilladt at fortsætte og hvornår ville denne straf komme over dem?

Herren, i Sin tjeneste, forudsagde et tegn, der skulle blive givet "denne generation":

"En ond og utro slægt
 (generation) forlanger tegn, men der skal INTET tegn gives den UDEN profeten Jonas' tegn.
 Thi ligesom Jonas var tre dage og tre nætter i havdyrets bug, således skal MenneskeSønnen være tre dage og nætter i jordens skød" (Matth.12:38-40).

"Denne generations" eksistens og Guds handlen med den skulle derfor *ikke* blive afskåret på det tidspunkt, hvor de overgav deres Messias til korsfæstelse, men de skulle tillades at se og høre dette tegn om Hans opstandelse. Der er idag en udbredt - men uskriftsmæssig og forkert - opfattelse af, at Israel blev tilsidesat på grund af korsfæstelsen af Guds Søn; det blev Israel ikke. Israel tilsidesattes (midlertidigt) fordi:

- a) de ikke omvendte sig, trods det yderligere tegn om Herrens opstandelse og trods de yderligere kraftige gerninger, hvormed Kongedømmets evangelium stadfæstedes og prædikedes efter Herrens opfarelse;
- b) og fordi Israel derudover forfulgte apostlene og profeterne i Acta-perioden og navnlig skærpede denne forfølgelse, da hedningerne begyndte at blive indpodet på Israels olietræ: dett vakte ikke nationen til jalousi med efterfølgende omvendelse, men derimod til vrede og had, som vi senere skal se mere indgående.

Vi bør kort - i lyset af den almindelige misforståelse vedrørende Israels tilsidesættelse efter korsfæstelsen - se på nogle af de skriftsmæssige begrundelser for at ændre denne opfattelse:

- 1) Jonas' tegn, nemlig opstandelses-tegnet, ville ikke være noget *tegn* (til udvirkelse af omvendelse), hvis nationen tilsidesattes *før* tegnet blev givet.
- 2) Herren sagde følgende i Luk.11:49-51:

"Derfor har også Guds Visdom sagt: Jeg vil sende profeter og apostle til dem, og nogle af dem skulle de slå ihjel og forfølge, for at alle profeternes blod, som er udløst fra verdens grundlæggelse, skal kræves af **denne slægt**, fra Abels blod indtil Zakarias' blod, som blev dræbt mellem Alteret og Templet; ja, Jeg siger eder: det skal kræves af **denne slægt**."

Dels blev ingen apostle slået ihjel, før *efter* Herrens opfarelse; dels møder vi lignende ord fra Herren, *efter* at de Tolvs tjeneste var til ende i tilknytning til Herrens jordiske tilstedeværelse:

"Jeg sender til eder profeter.....nogle af dem skulle I slå ihjel.....korsfæste.....hudstryge i eders synagoger og forfølge fra stad til stad.....det retfærdige blod skal komme over eder.....Sandelig siger jeg eder, ALT DETTE skal komme over DENNE SLÆGT".

(Matth.23:29-36).

Den eneste sendelse af apostle og profeter til "denne generation", der her forudskikkes, var den, der fandt sted efter Herrens opstandelse, ligesom alt det nævnte *foreløbigt opfyldtes i Acta-perioden*. Derudover har vi umiddelbart efter ovenstående udtalelse, Herrens udtalelse om Jerusalems ødelæggelse, hvilken ikke fandt sted før efter Israels tilsidesættelse i Acta 28.¹⁾

Det står således helt klart, at der sendtes apostle og profeter til Israel *efter* korsfæstelsen, hvorfor Gud ikke endnu havde afbrudt Sin handlen med dette folk.

3) På korset bad Herren:

"Fader, forlad dem, thi de vide ikke hvad de gøre" (Luk.23:34).

Vi afviser aldeles, at denne bøn gjaldt de romerske soldater, der korsfæstede Ham; dels vidste soldaterne udmærket, hvad de gjorde, nemlig henrettede en dømt forbryder; dels - og mere væsentligt - lader Skriften os ikke i tvivl om, at det var *Israel*, der korsfæstede deres Messias, og dog ikke vidste, hvad de gjorde:

"I israelitiske mænd.....I prisgave.....I fornægtede.....Livets Fyrste sloge I ihjel.....

Og nu, brødre, jeg ved, I handlede i uvidenhed, ligesom også eders rådsherer" (Acta 3:12-17. Se også 4:10, 5:30).

"I israelitiske mænd.....Jesus af Nazareth.....Ham have I ved lovløses hånd korsfæstet og ihjel-slået" (Acta 2:22,23).

"Hele Israels hus vide for vist.....denne Jesus, Hvem I korsfæstede" (2:36).

Det er væsentligt, at få udryddet den forfalskning, at Jesu bøn på korset gjaldt de romerske soldater, og at se, at Herren bad *for Israel*. For Jesus Kristus gjorde og sagde *intet*, der ikke var af Faderen og efter Hans vilje. Vi kan derfor med sikkerhed sige, at også denne bøn om tilgivelse for Israel, var af Faderen og efter Hans vilje, hvorfor den opfyldtes og Israel *blev tilgivet*, at de havde korsfæstet deres Messias og nationen tilsidesattes således ikke på dette tidspunkt.

4) Vi finder apostlene og profeterne i fuld gang med at vidne *til Israel* efter opfarelsen og dette vidnesbyrd fortsætter gennem hele Acta-perioden. Hovedpunktet i dette vidnesbyrd er det velkendte :"**omvender eder**". Apostlene *fortsatte* "alt det, som Jesus *begyndte* at gøre og lære indtil den dag, da Han blev optagen" (Acta 1:1,2).

Til kaldet til omvendelse er NU knyttet løftet om at sende den opstandne Herre Kristus og Kongedømmets oprettelse. Det er stadig *Israel*, der er foran os. Igennem hele Acta-perioden forelå stadig den mulighed (menneskeligt talt), at Israel kunne omvende sig. Hvis Israel havde omvendt sig, da ville Kristus være kommet tilbage i Herlighed og Vælde som Konge og Kongedømmet ville da være blevet oprettet. Vi vender tilbage til dette mere indgående, men skal dog her fremhæve nøgleordene til en skriftmæssig forståelse af hele Acta-perioden:

"Israelitiske mænd.....Brødre.....

Fatter et andet sind og vender om,

FOR AT.....

Vederkvælgelsens tider **må komme** fra Herrens åsyn,

OG HAN MÅ SENDE DEN FOR EDER BESTEMTE KRISTUS JESUS"

(Acta 3:12-20)

Herrens tjenere *fortsætter* vidnesbyrdet til Israel; det er først ca. otte år *efter* Halvtredsugers-festen (pin-sen), at Peter gennem gentagne visioner tvinges til at nærme sig den første hedning:. Læseren opfordres ind-stændigt til at læse Acta og ordene heri, *som de står* og ligeledes studere indholdet af Peters forskellige taler. Den "ekklesia", der udkaldtes pinsedag, var ikke noget nyt og det var bestemt ikke vores kirke, der tog sin begyndelse her, som vi også senere indgående skal undersøge.

Ovenstående fire begrundelser - ud af mange andre - skulle afgørende demonstrere, at Israel *ikke* tilsidesattes ved eller på grund af korsfæstelsen. På den anden side, så ved vi fra Herrens ord, at Israel ville blive undergivet straf, hvis de ikke omvendte sig - hvilket vi ligeså positivt ved, at de ikke gjorde. Hvornår faldt straffen og hvor længe tillod Guds langmodighed "denne generation" at fortsætte?

- 1) Begge disse forhold: sendelsen af apostle og profeter, og Jerusalems ødelæggelse, opfyldtes i forbindelse med de daværende begivenheder, der *kunne* have medført Kongedømmets oprettelse. I og med, at op-rettelsen af Kongedømmet blev udskudt, så fyldte disse begivenheder ikke profetierne helt "op", men - som vi kan se *idag* - der vil finde en fremtidig sendelse af apostle og profeter sted, og der vil være en fremtidig ødelæggelse af Jerusalem i forbindelse med Herrens store vredes Dag og Jakobs trængsler. Problemerne vedrørende den *betingede* opfyldelse af profeti er essentielt de samme, som dem, der gjorde sig gældende for problemstillingen : Johannes Døberen - Elias.

Kun eet sted i Skriften finder vi det klare og tydelige brud med og tilsidesættelse af den nation, der i over 2000 år var centrum for Guds handlen med Sin skabning (og som visseligen skal blive det igen): Acta 28. Her citeres for sidste gang i Skriften "afvisnings-profeti" i Esajas 6:10; den samme profeti, der tidligere er blevet citeret i forbindelse med Israels afvisning af Herren. Konsekvensen er, at herefter (ordret):

"Derfor være det eder (Israel) vitterligt, at denne Guds frelse er sendt til **hedningerne** og de vil høre" (28:28)."

Få år senere ødelagdes Jerusalem, jøderne ihjelsloges og adspredtes og slavemarkederne overfyldtes; størstedelen af Herrens udvalgte folk spredtes over hele verden og dette var enden på "denne generation", der havde været privilegeret som ingen anden generation før, men som ikke havde erkendt sin besøgelsetid. Læs Moses' sang: 5.Mos.32.